



HLEDEJTE A ČTĚTE!

VÝKLAD 1. EPISTOLY KORINTSKÝM

25. Poznání a láska 8.1–13.

Několik dalších úseků Pavlova listu (8.1 až 11.1) se týká problému křesťanské svobody. Otázka křesťanství svobody se ozývá především v souvislosti s požíváním masa, obětovaného modlám.

Křesťané v Korintu byli předtím, než uvěřili, pohany. Účastníci se tedy docela samozřejmě chrámových slavností, při nichž se jedlo maso, z něhož byla část předem obětována panským bohům. Obětování byly obvykle částí mäsenného, vnitřního a tuk (těl), někdy i jen hrst chleba z sesti zvířete; to vše bylo spáleno na oltáři. Dalo by se skoro říci, že tehdejší pohanské oltáře sloužily ke sploování odpadků. Nicméně souvislost s pohanským kultem byla běžná a samozřejmě při jakékoli hostině. Porážka zvířat pro konsum masa byla spojena s pohanským kultem do té míry, že žid nikdy nejedl maso, které mu bylo předloženo v rodině nežidovské, protože předpokládá, že jde o maso nečisté, pohanským kultem poskvrněné. V té době totiž žádné obecné, nekultické feznictví neexistovalo. Proto také na fóru v Pompejích bylo objeveno při vykopávkách feznictví hned vedle kaple, sloužící císařskému kultu. Nesmíme si ovšem myslet, že maso bylo každodenním pokrmem. Maso se jedlo obvykle jen při slavnostnějších příležitostech. Obětováno však bylo nejen maso, ale i rostlinné pokrmy a obětováno bylo na počátku jídla rovněž i vino úlitbou.

Pro některé vrstvy obyvatelstva tyto pohanské zvyky nic neznamenaly, protože mezi lidmi vyššího postavení vládla tak jako tak náboženská skepse. Tito lidé v žádné době nevěřili, a proto pro ně byla účast na kultu pouze formální záležitost. Chrámy se svými bočními síněmi pro ně byly vlastně jen jakýmsi kluby a restauracemi, kde byly i salóny pro rodinné oslavy, vinárny a snack-bary. A právě takovíto lidé se i v křesťanském sboru považovali za nejvládnější osoby a domnívali se, že jsou oprávněni mluvit jménem všech ostatních. Proezvali proto také své názory o křesťanské svobodě, neboť tvrdili, že píse „všichni“ mají toto „poznání“ (v.1.). Jak potom může někdo ve sboru tvrdit, že je třeba se vystrhat pokrmů spojených s pohanským

kultem? Takové tvrzení ovšem mohlo být i ohlasem apoštolského dekretu, v němž se říká: „Zdržte se všeho, co bylo obětováno modlám“ (Sk 15, 19), ale Pavel se o tomto dekretu nikdy nezmínuje. Podle něho platil zřejmě tento příkaz jen na území Antiochie, Sýrie a Kilikie (Sk 15,23) a ne ve sborech, které pak vznikly jeho misijním působením. Proto se jeho „poznání“ shoduje s poznáním „silných“ korintských křesťanů (verše 1 a 4): což však neznámě, že všechno záleží na „poznání“.

V. 1–3. Pokud jde o (maso), obětované modlám, víme, že „všichni máme poznání“. Poznání (však) vede k domýšlivosti, zatímco (jen) láska buduje. Jestliže si někdo myslí, že už někdo plně poznal, ještě ne poznal tak, jak je poznat nutné. Miluje-li však kdo Boha, je od něho poznán.

Život víry není výlučnou záležitostí „poznání“, tj. teoretického vědění. Lidská mysl je složité stavba, v níž se s okamžikem obrácení na víru nedá všechno v pravý opak. Mnoho myšlenek, názorů a tendencí trvá dál, a dál působí svým vlivem. Kolik problémů měl např. Petr se svou židovskou minulostí, když měl sloužit Kórnělovi (Sk 10,9–48) nebo když v Antiochii nevěděl, jak se zachovat v přítomnosti lidí z okoli lakubova (Ga 2,11–14). Je jisté, že Bůh „chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“ (1Tm 2,3–4). Ale „co je pravda“ (1J 18,38)? To není jen otázka Pilátova. To je výraz oprávněné pochybnosti, že ten, kdo má pravdu, poznal pravdu „jak, jak je tuhle je pravda“ (v. 2). Pravdu nepozná, nleže ji vlastnit. I když je poznání pravdy darem Božím (1,5), nepřechází tím tento dar do lidského majetku. Jakmile se totiž poznání pravdy stane vlastnictvím člověka nebo dokonce celé lidské skupiny, neprojde takový člověk starému lidskému omylu, že stojí výše než jiní lidé a že z toho výše může druhé usměrňovat, odsouvat stranou nebo i likvidovat. Proto také židé pronásledovali i pohany, ateisté lidí věřící a věřící zase jinověrce. Právě „poznání vede k domýšlivosti“ a domýšlivost lidé odčleňuje, rozděluje a jakékoli společenství rozbiří. Proto i když se Pavel staví do řady těch, kdo „mají poznání“, hned vzápětí ukazuje nedokona-

lost a meze toho poznání. Jde přece o „budování“, jde o to, aby lidé sloužili jako „živé kameni“ k stavbě „domu“, v němž by vládli pokoj, radost, plný život (1Pt 2,51). A toto budování je „poznáním“ znamenitě známo. Jen jedno je zapotřebí, a to „láska“! Jen „láska buduje“, jen láska opravuje člověka od zdeděného sobectví, jen láska vyvádí člověka z bludného kruhu soběstřednosti, z osamocnosti jeho „skvělé izolace“ (solentid isolation) a spojuje ho s bližním ve vyšší organismus sboru, Kristovy církve. Je pozoruhodné, že toto varování před přeceněním všeho poznání vychází právě od Pavla, „největšího prvokřesťanského teoretika, zakladatele křesťanské teologie“ (Souček). „Teorie“ tím není odsouzena ani znehodnocena, je jí však ukázáno pravé, totiž služebné místo. Ostatně právě nadutost, která si zakládá na stupni poznání již dosaženém, je překážkou opravdového poznání a jeho dalšího rozvoje. Podobný význam má známý paradoxní výrok řeckého filosofa Sokrata, podle něhož je předpokladem pravé moudrosti vědět, že nic nevíme. Kdežto však Sokrates měl na mysli v první řadě potřebu sebecktíky jako předpokladu rozvoje rozumového poznání, myslí Pavel spíš na to, že domýšlivost terasí cestu k Bohu. Tomu nasvědčují i další slova, podle nichž i „k pravému poznání Boha je jedinou cestou láska k němu“ (Souček).

Čekali bychom tedy, že po slovech: „Jestliže si někdo myslí, že už něco poznal, ještě ne poznal tak, jak je poznat nutné“ (v. 2), bude následovat věta: Ale ten, kdo miluje, má pravé poznání. Místo toho Pavel říká: „Miluje-li však někdo Boha, je od něho poznán“ (v. 3). Člověk, který se snaží poznat Boha, si chce vlastně pořídit jen šikru poznatku o Bohu, chce si pořídit šikru věrocných vět, s jejich pomocí by se mohl Boha zmocnit. Ale vytvoří si tak jen jakýsi svůj obraz Boha, ideu Boha, vytvoří si Boha ke svému obrazu a pomine Boha živého, skutečného. Cesta k Bohu nevede přemýšlením, byt sebehintzením. Boha lze poznat jen tam, kde on sám jedná, kde on sám zasahuje do lidského života svou láskou, tj. svým ukřiveným Synem. Bůh se dává poznat v Kristu, který chce člověka svou láskou získat. A kdo touto láskou získá si Boha zamiluje, vydává zase sobě sama Bohu a je „od něho poznán“, tj. milován, vyvolen a vykypcen. To může člověk poznat svou zločinností víry. Při otázce, jakou je otázka masa, obětovaného modlám, jde o rozhodování mezi teoretickým zásadním, teoretickou správností věrocných vět a mezi přístupem lásky, která vyplývá z lásky Boží. V. A. Žák

pečnosti, na podporu OSN — jinými slovy, všimati si všeho v tomto světě, v němž chceme a musíme společně žít.

Jak se církve — a to jak oficiální, tak i řádové věřící — podílí na va-

Karl Barth:

Protestantská teologie v 19. století

Po letech dostává náš čtenář opět do rukou českého Bartha, Bratr Iarář Vik si dal tu práci a převedl do češtiny Barthovu krásnou prózu. Přeložil také Barthem citovanou díla, německou literaturu a všechny citáty latinské, francouzské a anglické. Poprvé tu před naším evangelickou veřejností předstoupje proslulý systematický teolog v roli církevního historika. Zejména nejmladší teologická generace, u níž Barth upadl v podezření z autoritářského doktrinalismu a církevních omezení na klasickou dogmatickou látku, tak získává možnost seznámit se z první ruky s šíří Barthových zájmů a laskavým Barthovým přístupem k myslitelům, kteří se z dobrých důvodů netěší v dějinách křesťanství. Jeho myšlenky právě nejlepšímu jménu. Jedná se vlastně o přednášky, které měl Barth na počátku třicátých let na německých univerzitách, přednášky z doby vzniku prvního svazku Církevní dogmatiky, které sám vydal roku 1947, uprostřed práce na svazcích třetího dílu svého kosátoho životního díla. Nakladatelství Kalich je vydalo ve dvou svazcích skript.

První svazek, nazvaný Prehistorie, pojednává úvodem o okolu dějin novější teologie, následuje kulturně-historická skica o člověku v 18. století a dvě kapitoly věnované přímo teologii této doby. Svazek svazku první rozsáhlé portréty Rousseaua, Lessinga, Kanta, Herdera, Novalise a Hegela. Jediný z nich, výmarský superintendent J. G. Herder, byl teologem z povolání. I Kant a G. W. F. Hegel byli filozofy, jak se patří, a významně zasáhli do (nejen evangelické) dogmatiky; nezůstali bez vlivu ani na Bartha samého. Ostatní prosluli převážně jako tvůrci krásné literatury. Nikoho z nich neměl prosule psiny dogmatik Barth Heidelbergský katechismus. „Kdybychom my jako křesťané a teologové byli žili v tomto století, nic jiného by nám bylo nezbývalo a nic jiného by nám bylo nezbývalo jako možné“ — nezáleká tak ani oň mysl, a tvořit v rámci této doby. Za zvláštní pozornost stojí teologova vlnavá citlivost při interpretaci např. známé bajky o prstenech z Moudrých Nřtana nebo otevřeného konce jindřicha z Ofierdingenu.

Druhý svazek, nazvaný Dějiny, přináší kratší portréty nyní převážně koryfád akademické vědy, a to mužů nejrujnějšího zeměměni, od racionalistů přes tradicionalisty a pietisty až k představitelům historismu a biblicismu. Prorocké outsidery představují H. F. Kohlbrügge a J. Ch. Blumhardt, ateisté D. F. Strauss a — jako jediný neteolog — filozof L. Feuerbach. Některé postavy bude sotva český čtenář znát jménem, jiní zůstávají v povědomí pouze jako typičtí reprezentanti jednoho názoru nebo autorů jedné knihy. Svazek otevřel portrét „církevního teologa 19. století“ F. E. D. Schleiermacha, proti němuž jako proti symbolu celého období třicátých let

Rothemu, obvykle považovaným za „velké“ teology, jsou upřeny přívrstky genů. Bezbožnický Strauss a Feuerbach jsou představeni jako pokřivené zrcadlo nastavené nedobře teologii, kterou mohli vidět všude kolem sebe, při čemž první je vykráslen ve vše lidské nábožá a pro lásku k Mozartovi je mu odpusteno mnoho. A Kohlbrügge a Blumhardt, Barthovi jistě z celé této společnosti nejbližší, také nevyjdou se samými jedničkami; největší ocenění, jež se dostane Kohlbrügge, je, že jako jediný je poměrně samotným Kalvinem — a ovšem shledán daleko méně dialektickým, méně otevřeným a více sebejistým.

Proč tyto překvapivé soudy? Proč Barth na teology jakž takž blízké biblí a reformaci, klade měřítka překvapivě přísná, sebebění kaz mu tu neule, zatímco v případě teologů zce- la zjevné reformaci i biblí vzdáleným vyvážá k trpělivosti a shovívavosti a neopomene uvést sebebění malíček k jejich dobru? A to i tehdy, ano právě tehdy, když se jedná o nevědomá a nechtěná minus a nevědomá a nechtěná plus? Chce být Barth za každou cenu originální? Musí pořádek něčím šokovat? Hrozil se barthianáto-lik, že jim musel napodobit házet klack- ky pod nohy, aby se jim po barthovské pěšině šlo co nejnesnadněji? Což nedokázal ocenit alespoň dobrou vůli těch, kteří se snažili z křesťanství zachovat, co se dalo (podle jejich názoru), a naopak odsoudit zlou vůli těch, kteří v církvi žili, co se zničit muselo (opět podle jejich názoru)?

Odpověď na hádky Barthovy podivuhodně hermeneuticky nalezneme v jeho podivuhodné dogmatice. Historie teologie 19. století psal dogmatik triumfující milostí. Právě dialektická teologie, její nesporně bibličtější exegese a reformačtější systematická, otevřela oči srdce pro „neklasické období“ církevních dějin! Jen a jen na Kristově nezasloužené milosti orientovaný teolog si může dovolit zakončit pojednání o Schleiermacherovi útkou: „že to tak v křesťanské církvi mluveno být nemůže, a proto ani u Schleiermacha tak jak mluveno být nemohlo“. Nad racionalistůu Wegscheiderem doporučil hození kamenem jen tén, kdo jsou v tomto bodu bez hříchů, a v případě Lessing vynést jako poslední triumf Lessingův vlastní citát o tom, že pravdu má vposledu jenom Bůh! Teolog pouhé milostí ví, že Bůh přistává soudit farizeje a zákoníky, kteří dnem i nocí studují Písma a zachovávají všechna přikázání, ale dno své mladosti, a laskavě přijímá zjevné hřisňky kteří se i v pohledu synů tohoto světa nalézají na cestě rovnou do pekla. Otrádu ano obezteností věcí malým bludům takřka pravověrných a veliká láska tválí v tvář zaručeným bludům kacířů. Kacířů? Jsme-li všichni pod Slovem, potom existují „jen relativní kacíři“. Jakkoli svine a mluvíme na

Pochod «Za jeden svět»

Na svém mírovém pochodu se v Praze sešli představitelé různých církevních a občanských skupin.

O úkolech mírového hnutí Kampáně za jeden svět odhalil představitel

se. Tito lidé v žádné boby nevěřili, a proto pro ně byla část na kultu pouze formální záležitost. Chrám se svým bočním sněmím pro ně byly vlastně jen jakýmsi klubem a restaurací, kde byly i salůnky pro rodinné oslavy, vinný a snack-bary. A právě takovito lidé se i v křesťanském sboru považovali za nejvlivnější osoby a domnívali se, že jsou oprávněni mluvit jménem všech ostatních. Prosazovali proto také své názory o křesťanské svobodě, neboť tvrdili, že práce „všichni“ mají totože „poznání“ (v.l.), jak potom může někdo ve sboru tvrdit, že je třeba se vystříhat pokrmů spojených s pohanyským

poznáním pravdy darem Bohem [1,5], nepochází tím tento dar do lidského majetku. Jakmile se totiž poznání pravdy stane vlastnictvím člověka nebo dokonce celé lidské skupiny, vpadne takový člověk starému lidskému omýlu, že stojí výše než jiní lidé a že z této výše může druhé usměřovat, odsouvat stranou nebo i likvidovat. Proto také židé pronásledovali pohany, ateisté lidí věřící a věřící zase jinověrce. Prostě „poznání vede k domýšlivosti“ a domýšlivost lidí oddeje, rozděluje a jakékoliv společenské rozdíly. Proto i když se Pavel staví do řady těch, kdo „mají poznání“, hned vzápětí ukazuje nedokona-

lním, byť sebeuvědoměním. Bohu lze poznat jen tam, kde on sám jedná, kde on sám zasahuje do lidského života svou láskou, tj. svým utižováním Svem. Bůh se dáva poznat v Kristu, který chce člověka svou láskou získat. A kdo touto láskou získá si Bohu zamiluje, vydává zase sobě sama Bohu a je „od něho poznán“, tj. milován, vyvolen a vykypen. To může člověk poznávat svou zkušeností víry. Při otázce, jakou je otázka masa, obětovaného moudrým, jde o rozhodnutí mezi hroty zasazenými, teoretickou správností věroučných vě a mezi přístupem lásky, která vyplývá z lásky Boží. V. A. Žák

Jo a nic jiného by nám bylo nepříjemné jako možné — než tak či onak myslet a tvořit v rámci této doby. Za zvláštní pozornost stojí teologova vnímavá činnost při interpretaci např. známé homie o přestech z Moudroho Nřana nebo otevřeného konce jindřicha z Otterdingen.

Druhý svazek, nazvaný Dějiny, přináší kratší portréty nyní převážně koryfeje akademické vědy, a to mužů nejvýznamnějšího zeměpisce, od racionalistů přes tradicionalisty a pietisty až k představitelům historismu a biblicismu. Prorocké outsiders představují H. F. Kohlbrügge a J. Ch. Blumhardt, ateisté D. F. Strauss a — jako jediný neteolog — filozof L. Feuerbach. Někteří zastavují svou činnost v českém nář znát jménem, jiní zůstávají v povědomí pouze jako typičtější reprezentanti jednoho názoru nebo autorů jedné knihy. Svazek otevřít portrét „církevního otce 19. století“ F. E. D. Schleiermarchera, proti němuž jako proti symbolu celého období liberalního ten-igle kdysi Barth vytáhl do boje. Na rozdíl od svého druha E. Brunnera, který Schleiermarcherovi věnoval celou jednu protestní knihu, se Barth nechtěl s tímto svým velkým protivníkem vyrovnat. „Kdo nic nepozorovatelně za zády, které z tohoto muže vycházela a ještě vychází, ba, kdo ji nepodléhá, ten at proti němu nepozdvihne ani prst. Kdo si ho někdy neoblíbil a není v stavu si ho vždy znovu oblíbit, ten ho nesmí nenávidět.“ Barth se k němu bude stále vracet, naposledy tak učinil v roce své smrti. Nejedno příznivé slovo na adresu Schleiermarcherovu však není jediným překvapením Barthových přednášek. Pietistické (Tholme) a biblistické (Menken, Hofmann) nejsou příliš pochvaleni, neboť čím více si proti duchu své doby, tím více vníká, v čem i oní trmelo ducha doby podléhal. Ritschlovi a

tovaný teolog si může dovolit zakouřit pojednání o Schleiermarcherovi důtkou. „Že to tak v křesťanské církvi miněno být nemůže, a proto ani u Schleiermarchera tak miněno být nemohlo“, nad racionalistickou Wegscheiderem doporučit hození kamenem jen tím, kdo jsou v tomto bodu bez hříchu, a v případě Lessing vynést jako poslední triumf Lessingův vlastní citů a to, že pravdu má vposledu jenom Bůh! Teolog pouhé mlčel, že Bůh písaře soudí farizeje a zákoníky, kteří dnem i nocí studují Písma a zachovávají všechna přikázání ode dnů své mladosti, a laskavě přijímá zjevné hříšníky kteří se v pohledu synů tohoto světa nalézají na cestě rovnosti do nebe. Odtud jsou obzřetelní vůči malým bludům takřka pravověrných a veliká láska křesťanů v tvář zaručeným Múdrem kacířů. Kacíř? Jsme-li všichni pod Slovem, potom existují „jen relativní kacíři“. Jakkoli smíme a máme poměrovat teologii otců a bratří mřížem Písma (a konfesi), tak bychom se měli vyvarovat všech posledních slov o jejich víře. I oni spolu s námi byli a namosce také chtěli být v církvi — smíme si tedy myslit, že im byl uoben dar Duchu svatého? Vůbec nám nebylo zjeveno, že by Bůh v 19. století zchá a nebo částečně od církve odtrhl svou ruku. Není nám tedy dovoleno předpokládat, že by jeho představitelům šlo v jádru, vposledu a hlavně o něco jiného než právě o poznání a vyznání křesťanského zjevení. Věřím v jednu svatou, všeobecnou, apoštolskou církev. To znamená, že všechny tyto lidi musím počítat ke křesťanské církvi a pamatovat, že já sám se vši svou teologickou prací jsem v církvi jen na základě odpustění.“

Jan Stefan

Pochod «Za jeden svět»

Na svém mírovém pochodu se v Československu zastavil jeden z předních představitelů západoevropských mírových hnutí, předseda britské Kampaně za jaderné ozbrojení, římskokatolický duchovní Bruce Kent se třemi svými přáteli, jeho pouť vedla z Varšavy přes jižní část NDR, Bavorský kraj CSSR přes NSR do Bruselu.

Na otázku „Proč právě Varšava a Brusel?“ odpověděl Bruce Kent: „Protože tato dvě města jsou pro mě symbolem dvou největších vojenských seskupení“ — Varšavské smlouvy a Severoatlantického paktu. Můj tisícičlenný pochod Evropou má být demonstrací proti nebezpečí plynujícímu z existence těchto dvou vojenských bloků.

O křesťanské hnutí Kampaně za jaderné odzbrojení, řekl: „CND je lidovým hnutím, které vychází z lidí k vědomí toho, jakou hrozbu představují jaderné zbraně a závodí ve zbrojení. Snažíme se působit jak na prosté občany, tak na vládní představitel, aby si to uvědomili a změnili své staré postoje. Činíme to v rozhovorech, diskusích. V současné době usilujeme o dvě věci: v domácím prostředí přesvědčujeme naše občany, že tzv. nezávislá jaderná síla je nesmysl. Zatím se nám to nepodařilo, asi 65 % Britů se za tento projekt staví. Je to náš britský nacionalistický sen — jsme Britové, a proto musíme být silní. A za druhé, chtěli bychom rozšířit naše působení a na úsilí o odstraňování chudoby, na hledání nových cest ke společné bez-

pečnosti, na podporu OSN — jinými slovy, všimati si všeho v tomto světě, v němž chceme a musíme společně žít.

Jak se církev — a to jak oficiální, tak i radová občel — podíleje na našich mírových akcích?

To jsou dvě různé otázky. Křesťané jsou do naší činnosti zapojeni velice výrazně, podporují nás např. skupiny kvakerů nebo menonitů. Podle posledních informací 23 % našich členů jsou vyznávající křesťany. V každé církvi se setkává s lidmi, kteří se zapojují do mírové práce. Ale jestliže se ptáte, co dělají oficiální církve, musím odpovědět, že tobo bohužel příliš není. Nepřítel to o Skotsku, ale v Anglii a Walesu dvě nejpočetnější církve — anglikánská a římskokatolická — obližejí na mírová hnutí s určitou podezřívavostí. Jejich postoj k „britské bombě“ není jednoznačný, vyhýbají se zaujmout otevřeně stanovisko a nenamáhají při budování mostů mezi Východem a Západem, na jejich stavbě by se dnes zvláště křesťané měli účinně podílet. Jsou aktivní v některých jiných oblastech — jako je například problematika chudoby — avšak dostávají se do rozkladu, mají-li se zabývat skutečnými politickými příčinami chudoby.

Právě vy, jako křesťan, se snažíte je aktivně ve všech těchto akcích — za jaderné odzbrojení, spravedlnost, za zlemění vztahů a porozumění mezi Východem a Západem?

Protože nechápu, jak někdo, kdo se považuje za křesťana, by se mohl neangažovat. Křesťanství není pouze pro pěstování niterné zbožnosti a modlitby, je činným společenstvím lidí kolem jednoho stolu. Myslím, že křesťanství má i určitou politickou vizi, která by se měla realizovat ve světě, v němž žijeme. A proto nevažují za nic neprožitého, jestliže se o to pokoušíme a jsem si jistě přesvědčen, že mnoho křesťanů to nevidí stejně.

O co byste chtěl vzádat křesťanům a církvím v Československu?

Prostím vás, považujte se za neoddělitelnou součást své společnosti. Vaším posláním je žít zvlášť evangelia, nenásilí, odpuštění. Nepovažujte se za ostrov pronásledovaných nebo izolovaných, ale za sémé, které by mělo přinášet pomoc celému světu.

[S Bruce Kentem hovořil dr. Jiří Švoboda]

250. výročí obrácení J. Wesleye si připomněli britští metodisté ve výročí den 24. května v Londýně a to v historickém kostele sv. Pavla. V anglickém tisku se o těchto bohoslužbách hovořilo jako o „děkovaných bohoslužbách“, ozvalo se i označení „národní bohoslužby“. Anglická státní církev přeměnila svou katedrálu metodistické církvi k oslavám, jichž se účastnilo 2500 členů církve z celého světa a mnoho ekumenických hostů. Význam vzpomínky podtrhla přítomnost britské královny a jejího manžela na shromáždění, při kterém spolupůsobil anglikánský arcibiskup z Canterbury a římskokatolický kardinál Hume, Lutherův chorál „Z hubokosti volám k tobě“, který Wesleye slyšel onoho památného dne ráno v katedrále, zazněl německy v přednesu velkého pěveckého sboru. Anglický tisk ocenil zejména mohutný a radostný zpěv shromáždění, které při bohoslužbách zpívalo písně Charlese Wesleye; takový zpěv je v anglických kostelech neobvyklý. Také britská královna v dopise sekretáři britské metodistické konference vy-

znala, že byla oslovena zpěvem probuzeneckých písní. Během bohoslužeb zapálilo černé dítě z jižní Afriky a bílé dítě z USA pochodné, které pak mladí lidé roznesli po celé katedrále — symbol toho, že John Wesley neukryl to, co mu Bůh světil, ale nesl radostnou zvěst o Boží milosti pro hříšníky do všech koutů země.

vds



K výročí Wesleyova obrácení vydala britská pošta zvláštní razítko. Jsou na něm hodiny ukazující tři čtvrtě na devět večer, kdy Wesley — podle záznamu v Deniku — pocítil zvláštní radost v srdci a nápis „Aldersgate“ 24. května 1738“.

SLOVO BOŽÍ — NADĚJE PRO VŠECHNY

Pokračování ze str. 1

valném shromáždění UBS v socialistické zemi.

Na zasedání rady, kterou tvoří členové prezidia ústředního výboru, exekutivy, čtyř kontinentálních výborů (Afrika, Amerika, Asie a Tichomoří, Evropa a Střední východ) a zastupitelů více než jednoho sta členských společností, bude toto rozšíření pracovního programu UBS jedním z hlavních bodů práce. Dalšími body bude volba nových funkcionářů, prohloubení spolupráce členských společností a jejich užší spolupráce s církvemi. V rámci výboru pro Evropu a Střední východ má také být ustaven další subregionální výbor sdružující nové biblické společnosti v evropských socialistických zemích.

V českých zemích začala již v minulém století rozšiřovat bible Britská biblická společnost, po druhé válce se ustavilo Biblické dílo, jehož představitelé se v čele se syn. senátorem CCE dr. J. Krenkem zúčastnili v roce 1946 zakládajícího shro-

máždění UBS v Anglii. Tajemníkem Biblického díla byl tehdy B. Cernohorský.

Biblické dílo bylo v rámci Ekumenické rady v ČR a později v CSSR obnoveno koncem šedesátých let a jeho tajemníkem se stal farář B. Sedliský. Za jeho období bylo vytištěno několik set tisíc biblí a jejich částí a byl dokončen a vydán český ekumenický překlad Písma. Od podzimu minulého roku se Ekumenická rada církve v CSSR, jejímž předsedou je t. č. farář J. Halama, představuje jednoty bratrské, a tajemníkem prof. dr. A. Ebertová, stala přidruženým členem UBS. Tajemníkem odboru pro biblickou práci je dr. Jiří Lukl, předsedy poradního výboru pro biblickou práci jsou prof. dr. K. Gábriš a prof. dr. P. Pokorný.

V Budepešti bude přijetí nových členských společností slavnostně vyhlášeno. Tématem shromáždění bude „Slovo Boží — naděje pro všechny“. Nezapoome na toto shromáždění ve svých modlitbách. tp